

Я. В. Жарку

Панас Мирний

Ні, друже, не муза та голубоока
Мій сон доглядала вночі,
Про яку співає твоя ясноока,
Собі допомоги ждучи;

Не та вередлива та пишна панянка,
Що в краї чужому зросла;
Що слави гучної від ранку й до ранку
Шукала по світу вона;

Шукала коханця з палкою душею
І з серцем огненним собі, –
Ми, друже, ніколи не зналися з нею
У нашій народній біді!

Нам іншу пісню викувала доля, –
Глибоку, мов море, без дна,
Мов небо безкрає – безмірну й простору,
Плакучу – журба мов сама.

Та пісня безмірного людського горя
Над серцем дитячим моїм
Носилася всюди, мов галич та чорна
У полі над трупом людським.

І сон мій лякала, і душу трудила,
І силу мою ізвела...
Надій тих рожевих вона не любила, –
Надії мені не дала!

І я без надії на світі широкім
Не знав, простувати куди;
Я плавав, і сльози мої одинокі
Мені не на втіху були.

І сльози гіркі ті нудьга моя впряма
Слізьми почала виливать...

Ні, друже, не муза мій сон доглядала,
А плач не давав мені спать!